

[Birgith Mogensen]

orienterede folketingspartier samt De Radikale og Socialdemokratiet.

Naturligvis har disse partiers gennemførelse af mildere domme og strafsanktioner haft det medmenneskelige formål, at hvis samfundet behandlede kriminelle personer mere liberalt og blidt, så skulle de svare igen med ukriminel opførsel over for den enkelte medborger og samfundet som helhed. Dette er ikke sket. Vi må konstare, at resultaterne er udeblevet. Fakta viser derimod, at kriminaliteten er flerdoblet, og derfor må de nævnte folketingspartier nu langt om længe erkende, at blødsødenhedsiden som generalpræventiv foranstaltning har spillet fallit. Ideologien slog fejl.

Vi må stramme krimiretssystemet op. Vi må fremtidig satse meget mere på krimiforebyggende foranstaltninger, især rettet mod drengebørn fra 10-års-alderen og opefter. Vi må stoppe vaneforbryderproduktionen.

Hvis vi fortsætter med at give ganske unge mennesker 5-6 tiltalefrafald og 3-4 betingede domme, inden hammeren falder til en ubetinget dom, vil vi skabe endnu flere vaneforbrydere. Når en knægt på ca. 15 år én eller to gange har været på skråplanet, burde vi give ham tvangsarbejde eller samfundstjeneste, som det nu hedder, i en 3-4 weekender.

Vi ved alle, at 70-80 pct. af befolkningen har lignende meninger med hensyn til at stoppe kriminalitet. Men hvad nytter det, når mange af disse vælgeres partier i Folketinget ikke går deres vælgeres ærinde? Undtagelsen fra reglen var dog hr. Torben Lund fra Socialdemokratiet, som, lige før Folketinget gik på sommerferie 1987, skaffede flertal for at kunne varetægtsfængsle voldsforbrydere, der stod til mere end 59 dages fængsel. Jeg tror, at hr. Torben Lund og mange Socialdemokrater med ham har udskiftet partiets tidligere liberaliseringsteori. Deres sunde fornuft har fortalt dem, at nævnte fallitideologi har virket generelt negativt.

Kriminalitet er efterhånden tiltaget i uhyggelig grad. Eksempelvis skal nævnes de seks, ja, et halvt dusin røverier den 18. januar 1988, der slog alle tiders Danmarksrekord på dette krimi-område.

For at få absolut flertal for lovforslag nr. L 134 vedrørende en skærpelse af prøveløsladelse og vold m.v. vil CD hermed appellere til Socialdemokratiet. Hør vor bøn og giv L 134 et positivt ja. Denne lovændring er et skridt i den

rigtige retning. En mere konsekvent og for hele samfundet mere retfærdig antikriminalitetspolitisk linje er absolut nødvendig. Hovedparten af danske borgere forventer dette tiltag af Folketinget.

At CD er enig med det af justitsministeren fremsatte lovforslag, er indlysende. Ligeledes kan vi tilslutte os justitsministerens bemærkninger. Det vil sige, at CD fuldt ud tilslutter sig lovforslag nr. L 134.

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiet er enig i det fremsatte forslag, for så vidt angår de dele af det, der handler om ændring i voldsparagrafferne, og de justeringer, der sker for så vidt angår Færøerne.

Hvad derimod angår § 1, nr. 1 og 2, altså det om prøveløsladelse, er vi uenige med justitsministeren på to ganske markante punkter i hans ændringsforslag. Det ene er, at det foreslås fra ministerens side, at der i visse tilælde fra de indsatte side skal kunne ske indbringelse for domstolene af en nægtelse af at efterkomme en ansøgning om prøveløsladelse. Vi finder, at dette meget, meget let vil føre til et faktisk misbrug af retsvæsenet, for der er jo alt at vinde og intet at tabe. Man kan måske få en tur ind til den byret, hvor man oprindeligt er blevet dømt, ja, man kan appellere disse nægtelser af prøveløsladelse til Landsretten. Vi ved jo alle sammen, at som systemet hænger sammen, vil justitsministeren vinde 99 pct. af de sager. Men selve det, at man skal køre – sikkert meget ofte i to instanser – spørgsmålet om, hvorvidt nægtelsen har været berettiget eller ej, og have beskikket forsvarer, er efter vor mening et ressource-spild.

Problemet om, hvorvidt en ansøgning om prøveløsladelse skal nægtes eller ej, er efter hele prøveløsladelseinstituttet, hvor man er inden for den af domstolene oprindelig udmålte straf, da noget, som må afgøres af den højeste fængselsmyndighed, altså af justitsministeren, uden at det er et emne, som er egnet til efterprøvelse ved domstolene.

Det andet punkt, hvor vi er uenige med ministeren, er selve dette, at man i langt de fleste af sagerne skal indskrænke prøveløsladelsesmuligheden. Som det allerede fremgik af min korte bemærkning, er vi ret overbevist om, at dette emne næsten er lige så bredt, som det er langt, fordi det simpelt hen bare vil føre til, at domsto-